

Zachráni si česť, ak sa
stane jeho treťou manželkou?

KORUNA MESIACA

ADRIANA BOLYOVÁ

KORUNA
MESIACA
ADRIANA BOLYOVÁ

1.

Zásnuby v Mesačnom kraji

(Ako si vládca Nočného kraja prišiel po tretiu manželku)

Nikto sa na mňa ani nepozrel. Vošla som do trónnej siene ako duch. Tichá a neviditeľná. Telo mi pohládzalo staré, no zachovalé rúcho mojej matky. Strieborný hodváb bol príliš žiarivý, takmer nadprirodzený. Dokonalý pre príznak, ktorým som sa pre svoju rodinu stala pred piatimi rokmi. Na nové slávnosté šaty som nemohla ani pomyslieť. Rodičia na mňa viac nemienili utrať ani kúštik svojho bohatstva.

Otec kývol rukou na stolček vedľa seba. Iba tak som vedela, že si ma všimli. Moje staré matky, štyri sestry, dve švagriné a siedmi bratia sedeli na poduškách v dlhom rade, všetci v nových slávnostných rúchach na počesť nášho hosta. Oproti nim sedeli moje tety a moja matka. Vytvárali mi cestu priamo k otcovi.

„Si posledná, Lele,“ povedala matka hnevivo, keď som prešla okolo nej a sadla som si k otcovi. „Aspoň dnes si sa mohla prekonať a neponevierať sa. Ide o tvoju budúcnosť, nie našu.“

„Dobre,“ sykol otec podráždene k matke, aby zastavil prúd jej výčitiek, než by prerástli do skutočného karhania. Matka pre mňa za posledných päť rokov nemala milého slova. Otec už vedel, ako rýchlo sa medzi nami dokáže strhnúť hádka, a to pred hosťami nechcel riskovať. Kývol na pážatá

pri bráne a na sluhov pri bočných dverách. Hned' sa rozhýbali. Pážatá roz-
tvorili mesačnú bránu dokorán, aby vpustili sprievod z ďalekého Nočného
kraja, a sluhovia bežali po táce plné občerstvenia.

Na stolčeku som sedela celkom meravo. Na stupienku po otcovom
boku som mala výhľad na celú sieň z belostného mesačného mramoru.
Nemohla som odvrátiť zrak od brány. Pod strieborným rúchom ma na
hrudi poštekľil pot. Stolček ma tlačil pod zadkom. Najradšej by som vy-
skočila na nohy. Aj keď sa ku mne rodičia viac nesprávali pekne a už nikdy
sa tak správať ani nebudú, radšej by som trpela ich sklamanie, než by som
mala skutočne odísť do cudziny.

Žila som v nemilosti, no bola som doma.

Srdce mi bilo až v krku. Do tváre mi stúpalo teplo. Keď sa červenala
mesačná elfka, krv jej pod bielou kožou priam svietila. Nerobila som si
z toho ťažkú hlavu, hoci som to neznášala. Na prudký poryv emócií som
mala plné právo.

Do sály pomaly vkĺzol celý sprievod nášho hostá. Elfovia tmaví ako
čokoláda niesli štyri otvorené truhlice látok, dva tucty džbánov mar-
huľového oleja z Kvetného kraja a, čo ma zaujalo najviac, sošky z akéhosi
čierneho kameňa blyštiaceho sa ako hviezdy.

Sluhovia na čele sprievodu odstúpili nabok, aby uvoľnili miesto svoj-
mu pánovi. Vládca Mesačného kraja istým krokom prešiel pomedzi mo-
jich súrodencov a moje tety a zastal predo mnou. Nevšimál si, ako naňho
všetci civia. Díval sa len pred seba.

Môj otec vstal. „Vitaj, eldin Mergan,“ povedal. „Toľko darov ti muselo
na dlhej ceste spôsobiť starosti. Moje dcéry sa im však budú tešiť aspoň
tridsať rokov.“

Vysoký nočný elf úctivo kývol hlavou. Snažila som sa nevyvalovať oči.
Bol to bojovník a jeho snehobiely plášť na počesť Mesačného kraja to vô-
bec nedokázal skryť. Pod tmavou kožou mal viac svalov ako ťažné kone
v mesačných baniach a na krku mu spod kabátca dokonca vytrčala stará
jazva po meči či dýke. Tvár mal krásnu, hoci s hrubšími, širšími črtami ako
bolo vídať v Mesačnom kraji. Všetko na nej bolo ostré: krivka jeho výraz-
ného čierneho obočia, sánka, vysoké líčne kosti i podlhovasté priehlbiny

pod nimi. Nos mal výrazný, rovný a pekné pery akoby ostro vykrojené nožom.

Čosi na jeho tvári nesedelo. Chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomila čo.

Zízala som na jeho strnisko. Prišiel do Mesačného kraja neoholený! Obzrela som sa po sestrách a tetách. Niečo také som nevidela už dve desaťročia. Šepotali si. Isto o jeho nespôsobnom výzore. Oblečenie mal však honosné. Pod plášťom lemovaným striebornými výšivkami sa mu jagala tmavá vesta zdobená čiernymi drahokamami.

„Pozdravujem ťa, eldin Kassa,“ prehovoril hosť. Tmavé očiská mu padli na mňa. Bol prvý, kto sa mi zo všetkých elfov a elfiek v sieni pri-zrel. „Nech tvojim dcéram tieto dary dobre slúžia. Nerob si starosti, som zvyknutý cestovať.“

Otec mával na šiestich sluhov, nesúcich ten najväčší a najpohodl-nejší altánok. Horko-ťažko ho s fučaním dotrepali doprostred siene. Eldin Mergan sa usadil.

„Dúfam, že si si po včerajšej vychádzke dobre oddýchol,“ povedal otec. Spoločná elfština znela z jeho úst zvláštne. Obchodníci a cech-majstri, ktorí s ním prichádzali rokovať, ovládali mesačný jazyk. Otca som počula spoločným jazykom hovoriť iba zopár ráz. „Naše hory sa nezdolávajú ľahko.“

„Ešte ich cítim v lýtkach a nejaký čas aj budem,“ odvetil môj snú-benec.

Otec úslužne prikývol. Nestrácal čas a prešiel priamo k veci. Ukázal na mňa. „Toto je Levarrsa. Páči sa ti?“

Kiežby nasledovala rovnaká otázka určená aj pre mňa. Pred piatimi rokmi som však na ňu stratila nárok. Otec sa ma potreboval zbaviť. V celej rodine sa nenašiel nik, kto by proti tomu namietal. Zastať sa ma neodvážila ani teta Šobsa, ktorá niektorými prísnymi pravidlami správania pohrdala rovnako ako ja.

Eldin Mergan sa na mňa stále díval, skúmavo a bez rozpakov. Opätova-la som mu pohľad. Mňa sa síce nikto nespýta, ale nikto mi ani nezabrání v tom, aby som si myslela svoje.

Jeho tmavá koža bola ohromujúca. Vo svojom kraji som videla iba zo pár nočných elfov, vyslancov či učencov. Mať ich v sieni tridsať bolo veľkolepé. Ich čierne vlasy sa jagali rovnako ako sochy, ktoré priniesli.

Do otcovej siene akoby vstúpila noc.

„Áno,“ rozhodol sa eldin Mergan. „Môžeme pokračovať. No iba ak tvoja dcéra súhlasí.“

To netrvalo dlho. Neprešiel krížom cez celú ríšu, aby odišiel s prázdnyimi rukami.

Bola som si istá, že by si vzal hociktorú z mojich sestier. Dokonca aj z mojich tiet. Chcel mesačnú elfku tak veľmi, že mu nezáležalo ani na tom, že prišla o svoju česť. Nerozumela som, prečo sa eldin Mergan tak ponižoval, ale bola som mu za to vďačná. Doma som už nemohla ostať. Aj keď by som si to želala.

„Súhlasím,“ odvetila som v spoločnej elfštine podľa očakávaní. Môj otec sa hneď nadýchol, aby vyjadril svoju radosť, ale ja som ešte neskončila: „Vidím, že si silný a cieľavedomý, eldin Mergan. Som rada, že si prišiel, aj keď všetci ostatní odmietli. Budem sa snažiť zo všetkých síl, aby som sa ti za tvoju veľkorysosť odvdáčila. Máš už dve manželky, je to tak?“

Sieň ostala celkom tichá. Šírila a vytrácala sa v nej iba ozvena mojich posledných slov: *Je to tak? Je to tak? Je to...*

Otcov pohľad ma až štípal na líci. „Čuš,“ šepol mi.

Nemala som žiadny dôvod ostať ticho. V nemilosti som bola tak či onak. Aspoň na niečo bola dobrá. Mohla som hovoriť, čo sa mi zachcelo.

Eldin Mergan sa usadil pohodlnejšie a opatrne odvetil: „Áno. Mám dve eldiše, avšak nemám syna. U nás je to inak.“ Pozrel na zástup mojich bratov. Mesační elfovia boli jediní v ríši, ktorým sa synovia a dcéry rodili rovnako. V ostatných krajoch boli chlapci vzácní. Kohútikovia v záplave slielok. „Vaša rodina má veľké šťastie. Dúfam, že ho prinesieš aj mne.“

„Výborne,“ prikývol môj otec. „Teda obaja súhlasíte.“

Prehovorila som zas, napriek otcovmu želaniu. „Súhlasím,“ zopakovala som. „Pod jednou podmienkou.“

Otec sa ku mne sklonil a výhražne mi položil ruku na plece. Stisol ho. „Prestaň s tým, Lele. Ak nebudeš ticho, odíde. Už si urobila dosť. Toto je

eldin, žiadny druhý syn. Môžeš byť eldiša Nočného kraja. Začni rozmýšľať hlavou. Srdce ťa len oklame, to si zistila aj sama.“

„Prepáčte,“ prehovoril Mergan, oči mal prižmúrené. „Rád si vypočujem podmienku.“

„Žiadna podmienka,“ odvetil môj otec, keď sa narovnal. Chcel to mať za sebou.

„To posledné, po čom túžim, je mať doma smutnú a nespokojnú manželku, eldin Kassa,“ poznamenal Mergan. „Tak teda?“

Manželku. Úkosom som pozrela na sestry. Dve už boli vydaté. Želali si ostať doma, aby sa mohli venovať svojim povolaniam, a tak ich otec vydal za synov najbližších priateľov. Ďalšie dve boli zasnúbené a v budúcnosti mali opustiť domov rovnako ako teraz ja. Ibaže pobrať sa mali do Riečného a Kvetného kraja. Otec by žiadnu zo svojich dcér nevydal do toho Nočného. Nie ak by mal na výber.

Sestry sa vyhýbali môjmu pohľadu. Ako zvyčajne.

Odhodlala som sa. Obrátila som hlavu späť k snúbencovi. „Ďakujem, že ma vypočuješ. Ak ti naozaj prinesiem šťastie a vďaka mne budeš mať syna, dovoľíš mi odísť. Súhlasil by si s takouto podmienkou?“

Mergan nadvihol čierne obočie, že sa mu až stratilo v hustých vlasoch. Siahol si na ne. Zahrabol si do dlhých lesklých prameňov a neuvedomil si, že si tak uvoľnil zlaté hrebienky, ktoré mu ich držali ďalej od tváre.

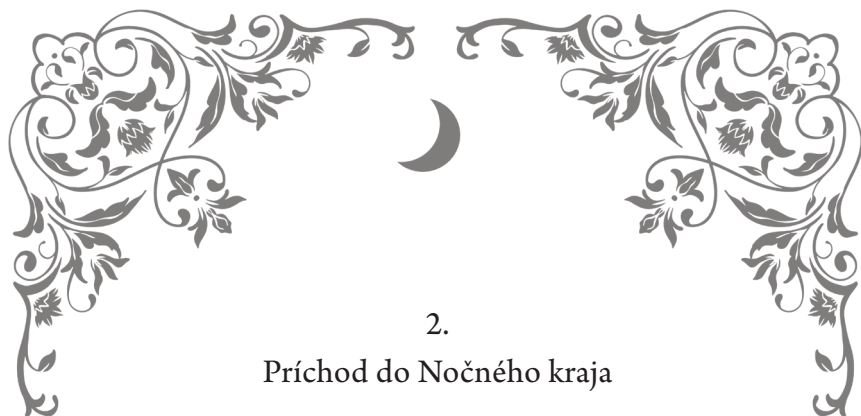
„Odísť?“ zopakoval.

„Áno,“ využila som prekvapenie rodiny, aby som mohla trvať na nevidanej podmienke. „Chcem sa venovať svojmu povolaniu. Vyžaduje si, aby som cestovala. Ak máš dve manželky, možno by si mi dovolil odísť, keď splním, čo žiadaš.“

Otec vstal a kývol na pážatá, aby ma ihneď odvedli. Zúrilo, ale pred hosťom to nedal najavo nijako inak.

„Nechajte ju,“ zastavil ich Mergan. Usmial sa. Zrazu som to bola ja, kto ostal vyvedený z miery. Hľadela som na jeho uvoľnenú, pobavenú tvár.

„Dobre, súhlasím,“ povedal Mergan dôrazne. „Vyhrala si, moja eldiša. Budeš môcť odísť.“ Znova nadvihol obočie a dodal: „Ak budeš chcieť. Možno si Nočný kraj oblúbiš.“

2.

Príchod do Nočného kraja

(Ako eldin Mergan privítal Levarrsu v novom domove)

Trvalo necelé štyri roky, kým som so Sitou, poslednou zo súrodencov, ktorá so mnou ešte bola ochotná hovoriť a tráviť čas, dokončila tinktúru z vysokohorských bylín.

V Mesačnom kraji sa medzi zvieratami rozšírila choroba, ktorá im spôsobovala veľké bolesti, slepotu, vykrútené kĺby a napokon smrť. Tinktúra mala zázračné účinky a eldin Kassa ju dal rozviesť po celom kraji.

Úspech zožala Sita, hoci to ja som strávila v nehostinných studených horách tri jari a letá, aby som zabezpečila dostatok hrubolistých rastlín, ktorým sa páčilo výlučne na tých najneprístupnejších miestach medzi balvanmi. No neprekážalo mi to. Pod holým nebom som bola rada. Site som s jej povolaním liečiteľky pomáhala už dve dekády a nemohla som odísť od nedokončenej práce.

Aby sa eldin Mergan nehneval, na cestu do Nočného kraja som vyrazila aj s novou tinktúrou a dvoma vozmi sušených bylín, z ktorých by sa jej dalo pripraviť viac, ak by sa choroba rozšírila.

Z našich hôr som putovala až k pásu vrchov, ktoré opisovali hranicu s Riečnym krajom. Teta Šobsa sa rozhodla odprevadiť ma, ale eldin jej dovolil zájsť iba po koniec Mesačného kraja. Na rozlúčku sme usporiadali vonkajšiu hostinu.

Nad ohňami väčšími ako ja sa opekali ryby a na elfov a elfky z pohraničných dediniek svietil mesiac v splne. Teta Šobsa rada tancovala, a tak sa bez zábran, ktoré mala v paláci, krútila okolo vatier, nadskakovala, akoby znovu bola mladá, a brala do tanca dedinčanov jedného za druhým.

„O nočných elfoch neviem veľa,“ povedala mi, keď sa zadýchaná usadila na podušku vedľa mňa. Moju zlú náladu nemohla prehliadnuť a aj keď som tvrdila, že nechcem tancovať, pretože ma z cesty pobolievala pravá noha, Šobsa vedela, že v skutočnosti mi bráni ťažoba na srdci.

„Možno nebudú takí hrozni, ako sa o nich hovorí. Nikto nie je naozaj taký, ako sa klebetí, Lele.“

„Viem, ale Nočný kraj je posledný, ktorý sa nevzdal zbraní, teta. Ako tam asi môžu žiť? Vraví sa, že sa nevenujú svojim povolaniam. Dokonca ani len netušia, na aké povolania sú predurčení.“

Teta Šobsa bola sochárka. Chvíľu mlčala. Možno si predstavovala desivú prázdnotu života, ak by nikdy neodhalila svoju vášeň.

„Poznala som nočného elfa,“ povedala potichu do divého praskania ohňa, „ktorý našiel svoje povolanie už ako malé dieťa. Spieval. Cestoval po celej ríši s hudobníkmi a hercami. Bol iba mladík, keď zavítal do Mesačného kraja. Tvoji rodičia si ho tak obľúbili, že ho presvedčili, aby ostal. Niekoľko rokov u nás spieval na každej oslave a spieval aj na svadobnej hostine tvojich rodičov. Mala som ho veľmi rada. *Nočného elfa.*“ Šobsa sa usmiala a drgla ma laktom. „Možno sa ti budú páčiť. Nepočúvaj reči. Tvoj manžel k tebe bude dobrý. Uvidíš. Vyhovel ti v podmienke, no nie?“

Povzbudenie mi pomohlo.

V ceste som musela pokračovať bez tety. Prvé dni mi neznesiteľne chýbala. Potrebovala som sa rozptýliť.

Sita a jej bylinky dostali prednosť, ale keď som sa ocitla v cudzích horách ďaleko od domova a potrebovala som útechu, nedokázala som ovládnuť túžbu znovu sa vrátiť k vlastnému povolaniu. Vábilo ma. Hlasy skál a ukrytých hornín ma volali bližšie. Možno som bola dcéra eldina a onedlho manželka ďalšieho, ale bola som aj kamenárka. Nie taká šikovná ako môj otec, ale predsa.

Môj sprievod sa utáboril na čistine.

Kým som prehľadávala hory a načúvala som volaniu jedinečných minerálov, z tábora vznikla rušná dedinka. Po dva ďalšie roky v nej prebývali

mesační i rieční elfovia, ktorí mi pomáhali otvárať skaly tam, kde som im ukázala.

Do Nočného kraja som posielala správy. Predstava, že sa vydám ďalej a o pár mesiacov dorazím za manželom, ma zakaždým rozrušila a vohnala ma hlbšie medzi skaly. Eldin Mergan vyznával telesnú silu a reč zbraní. Bol to násilník a teta Šobsa si mohla hovoriť, čo chcela. Ostatné kraje neodsudzovali Nočný kraj pre nič za nič. Nespoliehal sa na učencov ani na úrodu. Bohatstvo získaval rozširovaním územia. Plienením. Hlavne Západného ostrova. Nikdy som si s Merganom nemohla rozumieť.

Noční elfovia a ich surové, nútené povolania ma odpudzovali. Ich majstri, kováči, sedlári a rezbári spolu vyrábali zbrane na zabíjanie a pod zemou stavali väzenia pre zajatcov. Nočný kraj si naplňal púste územie lupom. Okrem boja ho získaval aj zastrášaním. Najúrodnejší Riečny kraj posielal nočným elfom obrovské dodávky pšenice a ovocia, aby sa zbrane raz neobrátili proti nemu. Aspoň tak ma to učili doma. Nikdy som netúžila cestovať tak ďaleko na juh, aby som si to potvrdila.

Eldin Mergan mi zvyčajne na správy neodpovedal. Na poslednú, ktorú som mu poslala šesť rokov po tom, ako si ma prišiel vypýtať od otca, však reagoval príkazom, aby som sa pobrala na cestu do Nočného kraja čo najskôr.

Nemohla som nič robiť.

Dala som naložiť vozy. Prehýbali sa pod váhou rudy a vzácnych minerálov veľkých ako vykŕmené prasnice. Dúfala som, že v Nočnom kraji nájdem niekoho, kto ich dokáže rozlámať a schopne opracovať.

V pohodlnom koči, ktorý prestal byť až taký pohodlný na tretí deň cesty, som putovala cez Riečny kraj. V Mesačnom kraji nezostala iba moja rodina, ale aj moje najbližšie slúžky. Otec mi nedal nič. Vzala som si všetky šperky, ktoré som od detstva vyrobila, a svoje oblečenie. Bolo však hrubé a praktické, určené do studených hôr, nie na teplý juh. Rozhodne budem tá najhoršie oblečená eldiša, akú kedy Nočný kraj mal.

Aj keď najlepšia cesta viedla ďalej cez Kvetný kraj, podarilo sa mi presvedčiť kapitána svojho sprievodu, aby sme pokračovali južnou cestou popri mori. Ťažké vozy mali na úzkych skalnatých cestičkách problémy, ale meškala som niekoľko rokov. Zopár týždňov navyše už Merganovi nemohlo prekážať. Kým sa na vozoch vymieňali pokazené kolesá či sa

rozširovala cesta, zbierala som mušle a stáročné skameneliny na skalnatých pobrežiach.

Dorazili sme. Po tolkom čase v koči som bola ubolená. Vystúpiť mi pomohli dvaja noční elfovia.

Rozhliadla som sa po rozľahlej záhrade zaliatej slnečnými lúčmi. Bola plná jazmínových kríkov a bielych ruží. Ničím nepripomínala Nočný kraj zo strašidelných príbehov mojich bratov.

Obďaleč, pri vysokej záhradnej bráne ligotajúcej sa striebrom, som zazrela Mergana. Tesne za ním čakali dve elfky v ľahkých šatách, schované pod slnečníkmi. Obe mali svetlú pokožku. No nie až tak ako ja.

Aj nado mnou sa roztvoril slnečník. Nočný elf, ktorý mi pomohol vystúpiť, mi ho držal tesne nad hlavou.

„Ďakujem, vezmem si ho.“

Jemne sa mi uklonil a odvetil v neistej spoločnej elfštine: „Ako si želáte, ctená eldiša.“

Nervózne som sa naňho usmiala. *Eldiša.*

Vykročila som k manželovi.

„Vitaj v Nočnom kraji,“ povedal Mergan slušne.

Aj keď som ho nechala čakať, vyzeral potešene. Bol ešte vyšší, ako som si ho pamätala. A hrubší. Svoje telo musel trénovať denne.

Tmavá koža sa mu na slnku leskla. On nepotreboval slnečník. Líca som mala opäť plné krvi, ako pri našom poslednom stretnutí.

„Toto sú moje eldiše,“ povedal. „Moja prvá manželka Balarisa z Riečneho kraja a moja druhá manželka Dáira z Kvetného kraja.“

Elfky boli nádherné. Obzvlášť Dáira v pestrofarebnej sukni, so zvedavými detskými očkami a s ružovými ústočkami.

Bola to elfka, akú si eldin vezme pre potešenie v spálni. Nie preto, že ju potrebuje.

Mňa však potreboval. Mal pre mňa úlohu.

„Rada vás spoznávam,“ odvetila som zdvorilo.

„Tvoje vlasy sú krásne, eldiša,“ prihovorila sa mi Merganova prvá manželka. „Ako rozliate striebro. Mesačná elfka je v týchto končinách vzácnosť.“

„Pretože to tu neznášajú,“ podotkol Mergan a krátko, ospravedlňujúco sa usmial. Vedel, že také vyjadrenie nie je vhodné. Hoci je pravdivé.

„Podme dovnútra, aby si si oddýchla,“ povedal. „Na večer prichystáme hostinu. Kým sa pripravíš... asi vyložíme, čo si priniesla.“

„Och, to sú len drobnosti.“

Mergan zažmúril k okraju záhrady na vozy, na ktorých bola naložená takmer celá hora.

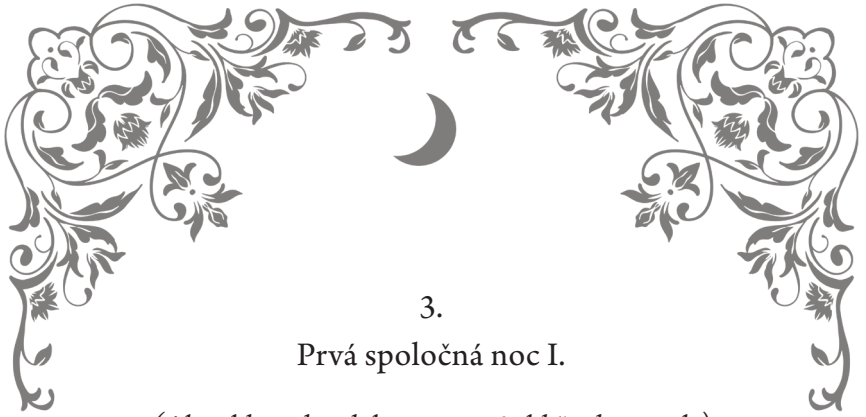
Dáira sa zachichotala. Skryla sa za slnečník.

„To vidím,“ povedal Mergan.

„Radšej by som vám pomohla,“ pokračovala som, „nechcem, aby sa niečo rozbilo.“

„Naši pomocníci dajú pozor,“ odvetil. „Podme.“

Možno ma chcel mať čím skôr za bránou. Mala som ten pocit, keď som ju prekročila a dvaja noční elfovia v službe ju za mnou zatvorili a zamkli.

3.

Prvá spoločná noc I.

(Ako eldín odviezol svoju novú eldišu do postele)

Oddýchla som si vo svojej izbe. Mäkká postel', hoci cudzia, ma pohltila. Zobudiť ma prišla Merganova prvá manželka Balarisa. Nakázala mi volať ju Bala.

Mala plavé kučeravé vlasy a krásne modré oči ako všetky riečne elfky. Z jej vážnej tváre som cítila chlad a odstup. No žiadne nepriateľstvo. Na svetlej hrive mala diadém s veľkým čiernym drahokamom. Bola to korunka eldiše Nočného kraja.

„Aký je to kameň?“ spýtala som sa so záujmom. Prizrela som sa drahokamu vsadenému do zlatej korunky.

„Netuším,“ odvetila prvá eldiša. „Aj ty dostaneš svoju. Mergan ti ju dal vyrobiť už pred rokmi. Tešil sa na teba.“

Neodpovedala som. Na mňa sa tešil iba ťažko. Ani ma nepoznal. Skôr sa nemohol dočkať syna.

Bala privolala slúžku, ktorá ma obliekla do nových bielych šiat. Zdobené boli striedmo, iba nežným čipkovým lemom. Zaväzovali sa na páse. Aj keď Bala a Dáira nosili v teplom Nočnom kraji sukne dlhé iba po kolena, darované šaty mi siahali až po členky.

Podakovala som za priateľské gesto. Na podobné oblečenie som bola zvyknutá z domova. Bala si to musela zistiť a dať ich ušiť.